

Drachmann: Man har følgende Anekdote: For faa Aar siden afholdtes der en Kongres i det internationale Handelskammer med Deltagere fra Alverdens Lande. Paa Mødets Dagsorden stod det samme, som der havde staaet saa ofte før: Bekæmpelse af de høje Toldmure. Forhandlingen blev ledet af en internationalt kendt Finansminister, en Mand, som paa Mødet og andetsteds havde indlagt sig Fortjeneste ved sin glimrende Veltalenhed mod Toldmure og for Toldsystemernes Afvikling.

Disse Forhandlinger, som skulde ende med Vedtagelsen af en Frihandelsresolution, trak noget længere ud end paaregnet, og i et af Plenarmøderne rejste da Kongressens Præsident sig og sagde følgende: Jeg kommer til at overlade Ledelsen til Vicepræsidenten, idet jeg nødvendigvis maa afrejse herfra i Aften, da jeg i Morgen hjemme skal forelægge mit Parlament Forslag om Forhøjelse af vore Toldsatser, nødvendiggjort af finansielle og erhvervs-mæssige Grunde. Jeg udtaler til Slut Ønsket om Held og Succes for Kongressens Arbejde og for de høje Maal, der forener os alle. (*Fraenkel:* Var det Finansminister Bramsnæs?). Det var en internationalt kendt Finansminister fra en af de store Magter.

Men i øvrigt er denne Episode, som er sandfærdig, saare karakteristisk for de mange Frihandelskonferencer, Antitold- og Toldvaabenhvilekonferencer, som de senere Aar har set, og hvis Resolutioner staar i saa skærende Modstrid til Deltagernes efterfølgende Handlinger. Thi Verden har jo neppe set saa mange og saa aggressive Toldforhøjelser, som just i de senere Aar, hvor Resolutionerne har floreret saa udmærket.

Da det saa ikke længere hjalp med Resolutioner og Frivillighed og ikke en Gang med den stort opreklamerede verdensøkonomiske Konference i 1927, ja, saa skulde det altsaa være Slut gennem den saakaldte Toldfred, en tvungen Toldfred, foreløbig sluttet for 2 Aar under Folkeforbundets Ledelse. Det er Resultaterne af disse Bestræbelser, vi i Dag staar overfor ved den foreliggende Konvention.

Hvis man ser hen til denne Konventions nærmeste Forhistorie, vil man ogsaa her unægtelig komme til at tænke paa

Anekdoten fra det internationale Handelskammer; thi sjælden har da Europas Regeringer haft saa travlt med at lave Toldlove som i det nærmest foregaaende Aar, Toldlove med stærke Toldforhøjelser, og vi kan jo her til Lands tale med om denne Bevægelse af smertelige Erfaringer. Det var, som om det gjaldt at bringe Høsten i Hus, inden Uvejret kom, og denne Tendens gjorde sig gældende selv efter Konventionens Vedtagelse, efter Underskriften i Genève, saa at man der, som ved saa mange andre forskellige Lejligheder, kunde se de delegerede ile hjem for endnu i 11te Time at redde, hvad reddes kunde.

Jeg vil gerne have Lov til at sige, at for en Gangs Skyld var Danmark ingen Undtagelse her. Man har vel ikke ligefrem Lov til at sige, at Finansminister Bramsnæs har faaet Ideen til sine Forslag til Kompensationer for Restaurationsskatten nede paa Toldhvilekonferencen i Genève, men i alt Fald var det jo et lykkeligt Træf, at de nye meget høje Spiritustoldsatser, vi fik, „ogsaa af andre Grunde“ skulde træde i Kraft inden 1. April i Aar.

Efter at man saaledes rundt om havde gjort rent Bord og havde faaet, hvad man foreløbig kunde fordøje, var det, man uden større Risiko kunde gaa i Lag med Realiseringen af de ophøjede Idealer. Og naar man ser denne Baggrund for dette Arbejde, synes jeg ikke, man kan undre sig over, at Resultaterne er blevet som de, der indeholdes i den Konvention, vi i Dag behandler. Det er ikke en Basis, man kan opbygge holdbare, troværdige Systemer paa, og selv om man kan sige, at Europas skæbnesvangert ændrede Situation efter Krigen i Sandhed nok kunde gøre det nødvendigt og ønskeligt at faa et økonomisk Samarbejde og en Nyorientering i Stand, tror jeg, man maa erkende, at de Systemer, der her skal til, som skal kunne bære, maa skabes indefra, bygges op nedefra, organisk og systematisk, med Erhvervslivet selv som Hovedfaktor.

Og det er jo det, der faldkommen savnes i den Konvention og i det Arbejde, vi nu behandler. Disse Problemer løses ikke ved en Konvention som denne, tilvejebragt i yderste Hast af en Samling tilfældige, om end ellers fortræffelige Regeringsdelegerede, som gensidig Courtoisie og fæl-